

Елин Пелин
Безрадостни

Денят беше хубав, слънцето като че нарочно искаше да стопли есенния ден, да позарадва хората. Но то зайде рано и студът, който го дебнеше от планините, се спусна внезапно над града. Леката вечерна дрезгавина се смръзна от острото дихание на тънък вятър, който изскочи като хайдутин от околните планини.

От върха на едно строяше се грамадно здание сред града слезе работник, който тури завършека на последния комин. Той се спусна бавно-бавно по стълбите на грамадното скеле, в лабиринт от дъски и греди, и се намери долу. Там го причака жена му, още млада остаряла, в сива груба дреха. Тя също се връщаше някъде от работа. Те не си казаха нищо. Той наметна старото си палтенце, отиде за малко в дъсчената кантора на предприемача, дето влизаха и излизаха и други работници, върна се скоро и двамата заедно си тръгнаха бавно.

Стана доста студено. Те вървяха мълчаливо, с мушнати в пазухи ръце, нагазиха в един от крайните квартали и закривиха нататък из мръсните улички.

Работникът вървеше и му се струваше, че се още се спущаше надолу по страшната стълба на скелето.

Там някъде е тяхната бедна, потъмняла, схлупена къщичка. На прага стоят три-четири бледи деца и нетърпеливо поглеждат към завоя на уличката. Те не чакат ни ласки, ни подаръци. Но те чувствуват нужда да видят добрите очи на своята сбабичесана майка, смръщеното лице на татко си – покровител.

Там няма да светне жив огън в печката и неговата весела светлина няма да заиграе по стените. Рано е още за печка. Вечерята ще бъде сух хлебец, сирене, пиперки, лук. Всички ядат сладко, бавно, с уважение към залька.

И бащата, и майката работят. Те изкарват доста. Но не смеят да харчат. Те треперят. Те са напласнени от живота. Той всякога е бил страшен за тях.

И пред неизвестното, което утре ще дойде и което никога не им се вижда да е добро, техните подплашени души са изгубили всяка радост.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5745>]